

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 22-A DUPĂ RUSALII
(Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

SF. SFINȚIT MC. ZENOVIE,
EPISCOPUL CILICIEI, ȘI SORA SA,
ZENOVIA; SF. AP. CLEOPA

BOGATUL NEMILOSTIV ȘI SĂRACUL LAZĂR

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, astăzi, în Duminica a 22-a după Rusalii, suntem invitați să reflectăm la un text din Evanghelia Sfântului Apostol Luca, unde Domnul Hristos ne prezintă Parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr (cap. 16, vers. 19-31).

Multe sunt învățăturile duhovnicești care se desprind din această pericopă evanghelică, dar cea mai importantă dintre toate este învățătura (mărturia) Mântuitorului nostru Iisus Hristos despre viața de veci, despre existența și viața sufletului după despărțirea sa de trup. Evanghelia ne arată că sufletul omului, după ce se desparte de trup, merge fie în comuniunea dreptilor și a sfinților, adică în Rai, fie în izolarea păcătoșilor, adică în nefericita existență a iadului. Pe pământ, bogatul și Lazăr au mers pe căi diferite, au făcut alegeri diferite, au trăit în lumi diferite. Aceleași lumi diferite se regăsesc și în eternitate: Raiul și iadul. Raiul este odihnă, pace spirituală, iubire, bucurie și răsplătă a fiului ascultător față de Tatăl său ceresc. Iadul este contrariul tuturor acestora. Ambele sunt definitive, imposibil de negociat, modificat și transgresat. Când cultivăm faptele iubirii milostive, ne deschidem spre Rai, spre bunătățile netrecătoare ale lui Dumnezeu, iar când, în sufletul nostru, cultivăm nepăsarea, nemilostivirea, răutatea, egoismul, atunci noi înșine, în mod liber, ne îndreptăm spre iad, înțeles ca existență dramatică, fără niciun fel de comuniune de iubire cu Dumnezeu și casnicii Săi. După cum se vede și în iconografia Ortodoxă, cum sunt picturile de la mănăstirile din Bucovina (ex. Mănăstirea Voroneț), Raiul sau iadul, ca stări spirituale diferite în care intră sufletul omului, au legătură cu taina libertății și a iubirii omului. „Dacă iubim sau nu iubim pe Dumnezeu, dacă iubim sau nu iubim pe semenii noștri, atunci ne vom împărtăși de fericirea raiului sau de nefericirea iadului?” († DANIEL, Patriarhul Româ-

niei, Evanghelia slavei lui Hristos, Editura Basilica, 2016, p. 270).

Raportarea corectă față de momentul trecerii noastre în veșnicie, față de Rai și iad și față de Ziua Domnului (Ioan 6, 39-40) înseamnă o trăire creștină autentică a vieții de aici, să fim plini de iubire, atenți și sensibili față de ceilalți, curați la inimă și la purtare. Tocmai asta subliniază și Evanghelia de astăzi, ajutându-ne să înțelegem cum trebuie să fie această corectă raportare.

Folosind pericopa evanghelică de astăzi ca pe o oglindă duhovnicească, cu puțină sinceritate, fiecare dintre noi ne-am putea regăsi într-una dintre cele două tipologii umane prezentate – a bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Spre deosebire de bogatul nemilostiv însă, a cărui viață pământească s-a încheiat și care nu mai poate schimba nimic în ceea ce-l privește, noi putem să mai facem ceva, să mai schimbăm ceva în bine aici, să ne înfrumusețăm viața aceasta trecătoare și să ne facem bineplăcuți lui Dumnezeu, spre a dobândi dincolo, asemenea săracului Lazăr, viața de veci în comuniune de iubire nepieritoare cu Dumnezeu și

Sfinții Săi.

Nu este un lucru ușor de realizat, dar îi „avem pe Moise și pe proroci” (Luca 16, 29), așa după cum ne spune Domnul Iisus Hristos în Evanghelia de astăzi, avem Sfânta Scriptură și-i avem pe Sfinții Părinți ai Bisericii care ne pot inspira și ne pot fi călăuze nemincinoase în călătoria dificilă pe care o avem de parcurs prin lumea aceasta spre fericirea cea veșnică la care nădăjduim să ajungem după ce vom trece din viața aceasta.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să înțelegem cât de prețioasă este viața noastră pe pământ, ca pregătire pentru viața de apoi, și să descoperim cu adevărat calea de la sărăcia bogatului nemilostiv la bogăția săracului Lazăr, alungând nepăsarea și indiferența din sufletele noastre, arătând iubire milostivă hotărâtă pentru semenii noștri aflați în nevoi și fiind binevoitori față de toți oamenii, așa cum este Însuși Dumnezeu cu Care dorim să ne asemănăm și în a Cărei Împărăție veșnică dorim cu toții să intrăm.

Amin. ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

UN PELERINAJ AL PĂCII ȘI AL COMUNIUNII

Pelerinajul recent încheiat (8-16 octombrie 2022) la Iași a fost, probabil, cel mai frumos din ultimii ani. După doi ani de restricții, pelerinii au venit în număr foarte mare, dar au și creat o atmosferă unică.

Am observat cum și unii critici „de serviciu” ai pelerinajului au mai înmuiat tonul, ba chiar au venit cu soluții pentru extinderea sărbătorii și în alte zone ale orașului.

Ca să nu mai vorbesc despre presa care, în majoritate covârșitoare, s-a concentrat cu adevărat pe miezul pelerinajului, cu multe relatări de suflet, cu accent pe trăirile pelerinilor. Le mulțumim și pe această cale!

pelerini pe acest pământ, lăsându-ne ghidați de către sfinții Săi.

Baldachinul din curtea Catedralei, care a adăpostit pentru o săptămână sfintele moaște ale Sfintei Cuvioase Parascheva și ale Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, a fost asemănat cu „o gură de Rai”. Mai ales de către pelerinii tânjind să ajungă, după ore de osteneală, măcar pentru câteva clipe acolo. Se vedea pe chipurile multora, când ieșeau, o bucurie nepământescă.

Și, iată, o nouă coincidență. Primii oameni au pășit în grădina Edenului, sădită de Dumnezeu pentru ei (Facerea 2, 8), pe când pomii erau în plină toamnă, încărcăți de roade (de aceea și anul bisericesc începe cu luna septembrie). Căderea omului a atras cu sine închiderea Raiului, care nu a mai fost deschis decât după moartea pe Cruce a Mântuitorului, Cel Ce a sfărâmat porțile iadului și a scos de acolo pe Adam, pe Eva și pe toți cei ce au ales să-L urmeze.

Sfânta Parascheva este prăznuită chiar în mijlocul toamnei (14 octombrie) – fapt ce ne amintește de această originară grădină a Edenului. Iar Sfântul Cuvios Paisie este prăznuit pe 15 noiembrie – adică în prima zi a postului Nașterii Domnului, Cel Ce a făcut ca peștera de la Betleem să fie un colțisor de rai pe pământ.

Anul acesta, pe 24 februarie, s-a declanșat așa-zisa „operațiune specială”, cea care a însângerat atât de mult pământul Ucrainei. Cu un an înainte, mai exact pe 25 februarie 2021, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române lua decizia ca anul următor (adică 2022) să fie „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului” și „Anul comemorativ al sfinților isihasți Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”. Alegerea Sfântului Paisie a fost una firească, având în vedere impactul lucrării sale duhovnicești în Ortodoxia românească. Dar, iarăși coincidență?! Sfântul Paisie Velicovschi este un ucrainean originar din Poltava, școlit la Kiev, care a trăit cea mai mare

parte a vieții sale pe pământ românesc și care a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Rusă cu prilejul împlinirii unui mileniu de la încreștinarea rușilor, adică în anul 1988! Un om care a adunat, în jurul său călugări proveniți din peste 20 de țări europene. Iată, așadar, o lucrare (și profetică) a Bisericii, care îndeamnă popoarele să ia aminte la modelul sfinților și să caute unitatea întru Dumnezeu, singura de nezdruccinat.

S-a vorbit despre un „pelerinaj al recordurilor”. Fapt care, în sine, nu înseamnă nimic, dacă nu există și un impact real, duhovnicesc, la nivelul fiecărui suflet de pelerin. Totuși, nu putem să nu constatăm că s-a consemnat acest aflux record de pelerini sau de credincioși participanți la Sfânta Liturghie de pe 14 octombrie chiar în perioada în care românul dovedește tot mai multă lehamite când vine vorba despre manifestații publice de orice natură. În genere, românul este acuzat de neimplicare civică, de pasivitate sau de lipsă de reacție la provocările deloc mici ale acestei perioade. De data aceasta poate că e vorba despre altceva, despre o atitudine care poate să... coincidă cu o strategie străveche.

Cu secole în urmă, boierii din sfatul țării îi reproșau Voievodului Neagoe Basarab, într-un moment extrem de critic: „Măria Ta, țara nu se conduce cu «Doamne, miluiește!»”. Însă, Dumnezeu a lucrat în acea noapte de 21 septembrie 1520 și nu a mai avut loc plănuita invazie a turcilor (a se vedea articolul scris de Sergiu Ciocârlan, «Când o țară se conduce cu „Doamne, miluiește!»», publicat în „Ziarul Lumina”, ediția din 10 octombrie 2021).

Poate că și pelerinii de azi – și alții asemenea lor – au reținut îndemnul Sfântului Neagoe Basarab: „Rugați-vă mai mult și postiți, fiindcă Singurul care ne poate izbăvi de urgie este Dumnezeu”. Vremurile ce vor veni ne vor lămuri și despre aceasta. ✕

Pr. Costantin Sturzu – din articolul „Un pelerinaj al coincidențelor?”
doxologia.ro

De fiecare dată, după un astfel de moment, încerc să iau aminte la lucrurile bune și la cele mai puțin bune. Să știu ce avem de continuat anii următori și ce avem de schimbat. Dar, mai ales, să sesizez specificul sărbătorii pentru că, deși hramul este același, fiecare an aduce cu sine ceva deosebit. Mi s-a părut că sărbătoarea de anul acesta a fost marcată de multe... să le numim... coincidențe!

Suntem într-o perioadă marcată de război, de conflicte, de dezbinare și de ceartă. La pelerinaj, deloc întâmplător, s-a evidențiat exact opusul a ceea ce marchează, de regulă, spațiul public românesc. Oameni de diferite vârste, profesii sau convingeri care au stat alături. Oameni care aveau, preț de câteva ore, un țel comun. Care se ajutau unii pe alții. Care comunicau firesc. Deschiși să primească ajutor și îndrumare. Dispuși să... coincidă!

„E multă pace” – aceasta este expresia prin care atmosfera pelerinajului era descrisă chiar și de cei ce doar treceau prin zonă, din pură curiozitate. Un duh de pace plutea peste tot, mai ales în curtea Catedralei. Era ceva ce liniștea și mângâia. A fost ca o încredințare că se poate trăi și altfel. Că mai există momente care ne unesc. Dar, pentru aceasta, trebuie să ne îndreptăm pașii și privirile tot mai insistent spre Dumnezeu și să-L urmăm ca simpli

30 ANI DE SLUJIRE ÎN PAROHIA ȘERBAN VODĂ

Preotii tineri veneau cu un suflu nou, cu dragoste de oameni și dorință de a-și pune întreaga putere și voință în slujba lui Dumnezeu și în păstoria unei parohii atât de mari cum este cea de la Șerban Vodă. Predicile și cuvântul către credincioși era viu, proaspăt, iar rânduiala slujbelor avea alt ritm. Biserica se umplea încet-încet, încât, la un moment dat, ajunsese neîncăpătoare. Acesta a fost momentul în care cei trei preoți au înțeles că timpul înnoirii și măririi bisericii nu mai putea fi amânat.

Pentru cei care îl cunosc mai puțin pe părintele Dinu Pompiliu, cel de care se leagă istoria construirii ultimei biserici a parohiei noastre, să spunem că s-a născut pe 14 martie 1958 într-o familie harnică și credincioasă din Negrești, Argeș, fiind primul dintre cei trei copii ai lui Valerian și ai Elenei Dinu.

A urmat școala primară și gimnazială în satul natal, apoi Seminarul Teologic Ortodox din București, de la Mănăstirea Radu Vodă, și din anul 1980, cursurile Institutului Teologic Ortodox de grad universitar din București, pe care îl absolvă în anul 1984 cu lucrarea de licență: „Cunoașterea lui Dumnezeu”.

Tot în anul 1980 se căsătorește cu Dinu Lolica, cu care are 3 fete: Emanuela, Elena și Irina. O familie frumoasă, în care dragostea, respectul, înțelegerea și ajutorul reciproc au fost întotdeauna la loc de cinste. Iar doamna preoteasă i-a fost permanent părintelui jumătatea de care avea nevoie ca să meargă mai departe în lucrările mari și grele la care s-a încumetat în toți anii săi de preoție.

În anul 1985, luna noiembrie, a fost hirotonit preot de către P.S. Roman Ialomiteanul și numit paroh la parohia Glâmbocelu, comuna Bogați. Aici, în ani destul de tulburi, cu destule greutăți, reface, în stil brâncovenesc, biserica parohială. Șapte ani a trudit aici pentru restaurarea lăcașului de cult, împodobindu-l cu catapeteasmă și mobilier nou. În 1990 biserica a fost resfințită de către PS Nifon Mihăiță, pe vremea aceea Secretar al Sfântului Sinod.

Dorința de a învăța lucruri noi nu l-a părăsit niciodată. Inteligența nativă și memoria extraordinară, daruri de la Dumnezeu, l-au ajutat să urmeze aproape simultan cursurile a două școli doctorale: la Institutului de psihologie și filosofie „C-tin Rădulescu Motru” din București, obținând în 2007 titlul de doctor cu distincția „cum laudae” în Filosofie acordat de către Academia Română pentru teza cu tema: „Rațiune, credință și

Anul acesta, la 1 noiembrie, se împlinesc 30 de ani de când părintele Dinu Pompiliu slujește în parohia Șerban Vodă. Ca ieri îmi aduc aminte că în anul 1992, prin primăvară, a venit la noi și vrednicul de pomenire părinte Alexandru Ristache. Alături de cei doi preoți tineri slujea părintele paroh Alexandru Niculescu, pe atunci în vârstă de 76 de ani.

mistică în concepția lui Mircea Florian”; și la Facultatea de Teologie Ortodoxă a Universității Ovidius din Constanța, obținând titlu de doctor în teologie cu teza: „Răspuns ortodox la provocările postmoderniste” în cadrul Catedrei de Teologie Dogmatică Apologetică.

Moment de răsruce pentru comunitatea noastră, în anul 2001 părintele Dinu Pompiliu, împreună cu părintele Alexandru Ristache au început lucrările la Biserica Șerban Vodă din București. În zece ani a fost înălțată, iar în alți șapte a fost pictată și împodobită cu mobilier și obiecte de cult. Din anul 2010 părintele Dinu este numit preot paroh. Cu greu, cu multă încredere în Dumnezeu, cu ajutor din partea părinților coslujitori, al enoriașilor și oamenilor de bine, neprecupețind nici un efort pentru a face rost de bani, materiale și echipe care să ridice biserica, iată că la 24 septembrie 2017, părintele Dinu și enoriașii parohiei se bucură de sfințirea de către PF Patriarh Daniel, cu un sobor de preoți, a celei mai mari și frumoase biserici din sudul Bucureștilor.

Lucrările nu s-au oprit aici. A urmat Capela. Și apoi Așezământul social, a cărui piatră de temelie a fost pusă în anul 2010. Trebuia continuată misiunea pastorală din parohie cu activitatea social-filantropică. Grădinița, cantina socială, căminul pentru bătrâni, casa de oaspeți sunt funcțiunile acestui așezământ.

Să mai spunem că între anii 2002 și 2014 părintele Dinu a fost protoieru la Protoieria III Capitală, unde a reabilitat imobilul Protoieriei din Str. Doamnei nr. 20, a sprijinit activitatea filantropică a Centrului Eparhial, a întărit viața parohiilor din Protoierie, sprijinindu-i pe preoți în misiunea lor.

Din anul 2000, părintele Dinu a

organizat zeci de pelerinaje la Locurile Sfinte, împreună cu preoți și credincioși, mii de pelerini bucurându-se de prilejul de a le fi ghid spiritual pe urmele Mântuitorului. De acolo, sute de pelerini s-au întors luminați și schimbați, simțind în ei lucrarea Duhului Sfânt. Nu întâmplător, în anul 2008, cu binecuvântarea PF Părinte Patriarh Daniel, înființează Agenția de turism Basilica Travel a Protoieriei III Capitală, azi cunoscută și recunoscută în țară și străinătate.

Din anul 2013 este numit Consilier Patriarhal, iar apoi, în anul 2015, transferat la Trinitas TV, încredințându-i-se emisiunea „Misiune și Comuniune”. Peste 60 de filme, realizate într-o perioadă de aproximativ un an în special în diaspora, acolo unde românii au plecat cu Biserica lor, stau mărturie asupra activității realizate atunci de părintele Dinu.

Dar nu în ultimul rând părintele Dinu a fost alături de enoriașii săi, povățuindu-i, mângâindu-i, ajutându-i. A zidit lăcașuri, dar și suflete. A unit comunitatea și a făcut-o vie și lucrătoare. S-au alăturat muncii sale preoții coslujitori, dar și oamenii din parohie. Cu funcții în biserică sau cel mai adesea fără. Cu banul văduvei sau cu tot ceea ce puteau, știau, erau sau aveau ei. Și să vă spun un secret: nu este ușor să stai lângă părintele Dinu. Alături de el trebuie să faci totul, să dai totul, cu timp și fără timp. Așa cum îi place să spună și să facă și dânsul. Din dragoste de Dumnezeu și de oameni.

Restul îl știți dumneavoastră, fiecare, care ați văzut, ați auzit, ați beneficiat de toată lucrarea pe care, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, părintele Dinu a făcut-o și încă o face în biserică și parohia Șerban Vodă. Întru mulți și rodnici ani! ❀

Maria Buleu, teolog

SFÂNTUL CUVIOS GHEORGHE (KARSLIDIS)

Acolo a învățat limba georgiană, dar mai ales s-a nevoit să dobândească ascultarea, smerenia, răbdarea, privegherea și rugăciunea. La 20 iulie 1919 a fost călugărit cu numele de Simeon, dar la scurt timp a fost întemnițat și chinuit în mod nemilos de ateii. În 1923 a fost eliberat și s-a mutat la Suhumi (regiunea Abhazia), iar la 8 septembrie 1925 a fost hirotonit preot de un ierarh georgian, care i-a schimbat numele în Gheorghe. A plecat în Grecia în anul 1929 și s-a așezat în satul Sipsa (astăzi Taxiarhes), de lângă Drama, unde, deși suferind cu picioarele, a desfășurat o bogată lucrare duhovnicească în rândul credincioșilor, pe care i-a apropiat de Biserică și i-a povățuit, îndeosebi prin Taina Spovedaniei, căreia îi acorda o deosebită însemnătate.

În anul 1936 a călătorit ca pelerin în Țara Sfântă, cuprins de dorul de a vedea locurile unde Hristos Domnul a înfăptuit mântuirea lumii. Întors la Sipsa, Cuv. Gheorghe a construit o mănăstire cu hramul Înălțarea Domnului și câteva locuințe în anul 1939.

Era un mare nevoitor. Nu vorbea mult, era foarte serios și modest. Dormea câteva ore pe o rogojină întinsă pe scânduri. Nu mânca niciodată carne, iar pește foarte rar. Deși suferea de anemie și de alte neputințe trupesti, primea zilnic pe credincioși, iar în fiecare noapte se ruga în biserică de la miezul nopții până dimineața, adesea săvârșind înainte de zori Sfânta Liturghie. Mai mulți ucenici dau mărturie despre strălucirea feței Cuviosului în vremea dumnezeieștii Liturghii.

Cuviosul a săvârșit numeroase vindecări, pe care căuta să le ascundă cu smerenie. Prin harisma înainte-vederii a prorocit începerea celui de-al Doilea Război Mondial, ca și Războiul civil din Grecia,

Cuviosul Părinte Gheorghe s-a născut în anul 1901, în orașul Arhiropolis din ținutul Pontului (astăzi Gümüşhane, Turcia), ca fiu al unor evlavioși creștini, Sava și Sofia Karslidis. La botez a primit numele Atanasie, dar de mic a rămas orfan de ambii părinți, încât a fost crescut, împreună cu un frate mai mare și o soră, de bunica din partea tatălui.

După moartea bunicii sale, care i-a dat ca binecuvântare o icoană a Maicii Domnului, de care Cuviosul nu se va despărți toată viața, el a plecat împreună cu bunicul său din orașul natal spre Erzurum (Turcia), apoi spre Tbilisi (Georgia). Plin de dumnezeiescul dor, tânărul Atanasie a intrat în obștea mănăstirii georgiene Noul Athos.

dar în timpul acestora, prin rugăciuni cu lacrimi, Cuviosul a ocrotit mănăstirea și pe toți credincioșii din împrejurimi, care n-au avut de suferit. În anul 1959 și-a prevăzut sfârșitul, vestind aceasta în mai multe rânduri ucenicilor apropiați. În zorii zilei de 4 noiembrie, după ce s-a rugat înaintea icoanei Maicii Domnului, rostind rugăciunea: „Ușa milostivirii deschide-o nouă...”, și-a dat sufletul în mâinile Mântuitorului Hristos. După trei zile trupul Cuviosului, neatins de stricăciune, a fost înmormântat lângă ctitoria sa de mitropolitul Filip al Dramei. Numeroase vindecări și arătări minunate s-au săvârșit și după trecerea Cuviosului la cele veșnice. Moaștele sale, binemiroitoare, au fost aflate în ziua de 9 februarie 2006, de către IPS Pavlos,

mitropolitul Dramei.

Canonizarea sa a fost făcută de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol la 18 martie 2008, rânduinându-se ca zi de pomenire 4 noiembrie, ziua trecerii sale la cele veșnice.

Iar în ședința Sf. Sinod al B. O. R. din 28-29 octombrie 2015, în prezența IPS Pavlos, Mitropolit de Drama, a fost hotărâtă trecerea sa și în calendarul Bisericii Ortodoxe Române.

În Paraclisul istoric al Reședinței Patriarhale se află o icoană și o raclă cu un fragment din moaștele Sf. Cuv. Gheorghe, oferite de către ÎPS Părinte Pavlos în data de 22 iulie 2011 PF Părinte Patriarh Daniel, cu prilejul zilei de naștere, dar și cel al reșfințirii Paraclisului istoric. ❀

Moșii de toamnă

În Biserica Ortodoxă se face sămbătă, 5 noiembrie, pomenirea tuturor celor adormiți întru Domnul. La Moșii de toamnă ne rugăm pentru toți adormiții noștri din neam. Biserica se roagă zilnic pentru cei răposați: la Litie și Miezonoptică, dar mai ales la Sfânta Liturghie, unde sunt pomeniți de mai multe ori, în special la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitele Daruri și după Sfințirea Darurilor

În rugăciunea de mijlocire pentru vii și morți, preotul pomenește în taină pe toți răposații, cu cuvintele „Pomenește, Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dânșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale”. De aceea să nu lipsim niciodată de la Sfânta Liturghie, pentru că nimic altceva nu este mai de folos pentru cei adormiți.

După Sfânta Liturghie, urmează parastasele de obște pentru cei trecuți la Domnul. Parastasele sunt ierurgii speciale, la care trupul mortului, nefiind de față, este simbolizat prin colivă. Se numește parastas, de la cuvântul grecesc Paristimi - a se înfățișa înaintea cuiva, a mijloci, deci rugăciune de mijlocire pentru răposați. Parastasul este o prescurtare a slujbei înmormântării. Partea de căpetenie o alcătuiesc rugăciunile de dezlegare și iertare, rostite de preot la sfârșitul slujbei, urmate, ca și la înmormântare, de „Veșnica pomenire”.

La parastas se aduc întru pomenirea celui răposat colivă, pâine și vin. Coliva închipuie trupul celui adormit și este semn al credinței noastre în înviere și nemurire. Făcută din boabe de grâu, care poartă în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 OCTOMBRIE - 6 NOIEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 2.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 19 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 4.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 5.11	06 ⁰⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Sâmbăta morților – Moșii de toamnă
Duminică 6.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) - Utrenia, Sfânta Liturghie